

Како смо праводобно и предвидјели, хрватска грађанска (тек помало и сељачка) буна истрошила се, исхлапила је и спласнула, па се дакле концем ожујка 2011. мирне душе и савјести већ смије саставити провизорни сажетак, уз коментар, процјену и прогнозу.

Почело је с ратничким скуповима. Заправо су бранитељи просвједовали на Јелачићплацу већ 15. сијечња, одашиљући јасну поруку потрошеном режиму те дижући глас у обрану наше оружане силе а против подле и биједне аболиције непријатеља. Реприза се збила (оба пута око 10 тисућа судионика) 26. вељаче, када је поводом био случај војника Пурде, којему је пријетило изручење и суђење у Србији. Након неког времена режим је, у договору с београдском си браћом, добио Пурду на слободу и смјеста га безочно злоупотребио у сврхе пропагирања банкротираних власти (скандалозно братимљење с Косорицом!).

Истота дана када и ратници, на Тргу су демонстрирали младићи који су се оштро сукобили с редарством. Насилништво с обију страна послје се није поновило, а младешки су, „фејсбуковски“ скупови, надахнути истодобним арапским револуцијама, трајали тједнима, ритуалним дводневним ритмом, по Загребу, али и другим хрватским градовима. Судионика стотину, двије, тисућу, пар тисућа... Испрва против Јаце и њезина Хадезеа, али потом, пригодице, стидљиво и успут, и против алтернативе отјеловљене у Есдепеу. Остале кукавне демократске и партитократске странке попут Хаесеса, Хаенеса и његове Пусићке, нису спомињане. А још мање се јасно и гласно осудило уопће партитократију и парламентаризам. Али за то треба идеја, и за то је потребно не бити фанатичним вјерником религије избора, што ћу још споменути.

Скупови су убрзо добили вид непланиране и ненајављене (незаконите!) шетње кроз град, од партијског уреда до уреда, од куће до куће омражених експонената ненароднога регимента. Редарство је, кршећи и само закон, допустило илегалне (непријављене и неодобрене) демонстрације и збуњено трчкарало за поворком како их је водила, у смјеру који је ова прилично несувисла револуција ходајући одређивала.

Дјеци су се придружили, па их замијенили трактори, а њих пак крештаве бабе и „пензићи“, у здвојној борби за уклонитбу неких својих посебничких невоља. Све у свему, без циљева и идеала, без идеја, без памети, без вође – којег су се у поворкама и на скуповима све виднији анархисти, са својим црвено-црним стијеговима, и експлиците унапријед одрицали, да не буде забуне – тај је цијели потхват унапријед био осуђен на пропаст. Ад хоц инсталираног провизорног коловођу Пернара (ионако и самог анархоидног „либертерца“) врло се брзо успјело маргинализирати, дезавуирати и учинити нешкодљивим. Тако је незапажено прошло и једнократно судјеловање двојице или тројице артикулираних десничара на понеком од скупова. Нити их је руља замијетила, камоли препознала, још мање одобрила, нити су пак имали изгледа укључити се у струју, а повести ју, о томе се није могло нити маштати. Окупљенима је ионако било више до шетње која им улијева осјећај важности и моћи, неголи до слушања говораница. С правом су им били досадили досадашњи „вође“, па су своју антипатију пренијели и на оне боље, праве, потребне, спасоносне. Зато споменуте десничаре више и нисмо видјели на „улици“, барем не као говорнике, али је та и таква „улица“, и сама дакле осуђена на судбину нечега налик мухи једнодневки, без резултата окончала свој кратки вијек.

Једино што су изравно и јасно захтијевали, то су били „пријевремени избори“. Али нису сами јасно разумјели што би тај захтјев уопће имао значити. Након становитог, добро промишљеног и политички спретног оклијевања, Косорица је наравно за неки мање-више (не)одређени трен најавила изборе, који би ионако врло брзо дошли, па што! Ако опет побиједи њезини? Ако побиједи Милановић звани „Тито“? Обоје је могуће, не зна се што је горе. Револуција којој није јасно да треба мимо, с ону страну, против „слободних и поштених избора“, јер они само рециклирају већ постојећу политичку, социјалну, а надасве духовну биједу, не може бити никаква револуција, па стога не може нити у било чему успјети.

Стога се једина корист од досадашњег устанка може препознати у његовој улози генералне пробе за оно што тек има успједити. Видјело се како се држао режим, како његово редарство, видјело се да дијелови народа у одређеним увјетима ипак могу размјерно масовно на улице, да је дакле начелно могућ пучки пуч, али тек када придођу циљеви и воља, вође и идеје, дакако! Тренутак ће пак тому сазријети након што слиједећа влада, а она ће без икакве двојбе бити састављена од Тита Милановића, Пусићке и њихове пјетлићко-кокошиње кукуричуће и кокодачуће коалиције, након дакле што та влада и задњем слијепцу након пар мјесеци посвједочи како није ни хтјела, ни могла, а нити умјела било што имало промијенити на добро хрватскога народа.

У међувремену, свакако се смију очекивати можда и доста масовни просвједи синдикалаца (али чему уопће паразитски и политички импотентни синдикати?!), ну надасве нови просвједи ратника, уз придружени им здрави дио цивилнога пука (неки су већ и најављени, у поводу Хашке пресуде), и у њима ваља тражити управо предокус оне одлучне буне о којој говорим. Очекивати је да становите несугласице међу бранитељским удругама и предводницима, потицане од владајућих у интересу опстанка власти, а против интереса војничког и цивилног сегмента нације, буду енергично и мудро уклоњене. Очекивати је надасве испуњење осног, одсудног времена, правога часа (каирос), када наступају велике и невиђене ствари.

Гледано начелно, ми се спрам грађанско-сељачко-војничке буне по хрватским градовима можемо односити на разне начине. Можемо ју (1), што је најгоре, дочекати равнодушно, као да нас се не тиче. Можемо се према њој (2) понашати и несмиљено критично, што не ће тешко пасти, јер кобних мањкавости, како видјесмо, тај покрет засигурно имаде. Можемо ју (3) с добрим разлозима и похвалити: због суверене самосвијести и пркосне храбрости те одлучнога НЕ барем дијелу естаблишмента, што је све кроз њу коначно дошло до ријечи. Можемо нашу хрватску буну (4) сузбијати, можемо ју (5) подупирати. Можемо јој се (6) ставити на чело, против чега говори незрелост и безглавост тога потхвата, његова претежито лијева усмјерба те несклоност његових спонтаних судионика било каквом водству. Можемо, напokon (7), како рекох, допустити и почекати да ствар прохуји без нас, да обави за нас становите предрадње, те да нас поуче искуства овога експеримента, и онда покренути ствари сами, на свој начин, чим за то надође вријеме – а чекање зацијело не ће дуго потрајати.

У међувремену будимо свјесни да се борба наставља, будимо као и увијек За Дом спремни, ступајмо смионо напријед у бој!